

Příklady: Градът има един милион жители. Мѣсто мѣ милион обывател.
 Това е нашият учител. То је наш учител.
 Отивам в града. Једу до мѣста.
 Търся новия речник. Шанѣм (ten) нову словник.

Měkkuu podobu členu -ят, -я mají tato maskulina:

- a) s příponou -тъ nebo -ар (v názvech osob), např. учител - учителѣт, учителя (učitel), лекар - лекарѣт, лекаря (lékař) ale семинарът;
 b) subst. zakončená na -я, např. край - крайѣт, края (konec);
 c) substantiva ден (den), зет (zet, švagr), кон (kůň), крал (král), цар (car), сън (sen, spánek), път (cesta, silnice), локѣт (loket), нѣкът (nehet), бгѣн (oheň).

Přízvuk je ve tvarech se členem na téže slabice jako ve tvaru, od něhož se tvoří s výjimkou následujících případů, kdy se přemísťuje na samotný člen:

- a) většina jednoslabičných maskulin, např. град - градѣт, града, (město), глас - гласѣт, гласѣ (hlas), ден - денѣт, денѣ (den);
 b) feminína zakončená na souhlásku, např. мисъл - мисълѣтѣ (myšlenka, mysl), област - областѣтѣ (oblast, kraj).

Některé zvláštnosti při tvoření tvarů se členem (změny v kořeni, neproduktivní typu):

брът - брегѣт, брега	цѣлост - целостѣтѣ
театър - театърѣт, театѣра	организъм - организъмѣт, организѣма
палец - палецѣт, палеца	крилѣ - крилѣтѣ і крилѣте.

Roznámky:

- O výslovnosti členu u maskulin viz str. 15.
- Povšimněte si, jakou úlohu hraje pro výběr tvaru členu zakončení slova, k němuž se připojuje:

-souhl.: -а(т), -я(т) (sg. mask.; adj. v mask. sg.)
-а: -та (sg. f. a některá m., pl. neuter a substantiva jako брѣтѣ, пѣтица, раменѣтѣ; adj. v sg. f.)
-о: -то (sg. neuter a některých mask.; adj. v sg. n.)
-и: -те (pl. mask., fem. a některých neuter jako живѣтѣните, ушѣте, раменѣте aj.; pl. adj. všech rodů).

Gramatický rod hraje úlohu zejména u feminin zakončených na souhlásku, která mají ve shodě s dalšími femininy člen -та.

Určenost jmenné skupiny může být různé povahy:

- a) individualizující: mluví se o jednom určitém předmětu z celého množství předmětů daného druhu. Tento předmět buď mluvčí i adresát vidí ve svém okolí, nebo je jediný svého druhu v dané komunikativní situaci, nebo je blíže určen, individualizován přímo ve výpovědi mluvčího.

Příklady:

Забравих си ключовете вкъщи. Запомнѣл јсем си дома клиѣче.
 Затвори вратѣта, моля. Zavři, просѣм, (ty) dveře.
 Слънцето топли земѣта. Slunce ohřívá Zemi.
 Къдѣ е стајта на брат ти? Kde је pokoj tvѣho bratra.
 Невѣна чѣка гѣсти. Гѣстиге закѣснѣват. Nevena čeká hosty. Hostѣтѣ пѣчихѣзѣјѣтѣ поздѣ.

- b) generická: mluví se o předmětu jako o zástupci celé třídy stejných předmětů, např.:

Овцѣта е домашно живѣтно. Овце је домашѣи звѣѣе. (každá овце)
 Лекарѣт лекѣва. Лѣкар лѣѣѣ. (всѣichni лѣкарѣи)
 Дѣн на детѣто. Den дѣтѣи.

- c) kvantitativní: je-li užito plurálu subst. se členem, mluví se o všech předmětech, např.:

Децѣта слѣшаха учителя. (Všechny) Дѣтѣи послѣоучаѣу учителя.
 Дѣй ми книгѣте. Dej mi ty knihy.

Člen nemohou mít tato podstatná jména:

- a) vlastní jména (Сѣфия, Бѣлгѣрия, Витоша, Искѣр, Мариѣа apod.); výjimkou jsou názvy horstev v plurálu: Родѣпѣте, Алпѣте, Кѣркѣнѣшѣте apod.
 b) názvy měsíců a dnů;
 c) podstatná jména užívaná jako tituly (доѣѣнт Мѣрков, инженер Дѣдѣрев)
 d) podstatná jména druhová před vlastními jmény a názvy (река Мариѣа, град Сѣфия, квартал "Исток", списѣние "Нѣе женѣте")

Ve funkci neurčitého členu se v bulharštině užívá číslovky едѣн (s dalšími tvary еднѣ, еднѣ, еднѣи), která se klade před první člen jmenné skupiny. V rodě a čísle se shoduje s řídícím substantivem, např. Тѣй гѣрси едѣн сѣвѣи приѣтел. (Hledá (nějakého) svého kamaráda.) Neurčenost může být vyjádřena též neurčitým zájmenem (нѣкѣой).